

Розділ 1

О шостій тринадцять ранку п'ятниці великі блакитні очі Люсі Енкейтелл розплющилися, зустрічаючи новий день. Як завжди, умить збадьорившись, вона одразу ж почала розв'язувати проблеми, що виникали в її неймовірно активному мозку. Відчувши нагальну потребу в консультації та розмові й обравши для цього свою молоду кузину Мідж Гардкасл, яка приїхала до Голлов напередодні ввечері, леді Енкейтелл швидко зісковзнула з ліжка, накинула пеньюар на свої все ще елегантні плечі й почимчикувала коридором до кімнати Мідж. Оскільки леді Енкейтелл була жінкою з надзвичайно швидким мисленням, вона, за своїм незмінним звичаєм, негайно почала розмову подумки, підказуючи Мідж відповіді з власної багатющої уяви.

Розмова була в самому розпалі, коли леді Енкейтелл відчинила двері кімнати Мідж.

— Отже, любя, ти маєш погодитися, що вихідні *будуть* нелегкими!

— А? Що? — невиразно буркнула Мідж, яку так раптово витягнули із солодкого глибокого сну.

Леді Енкейтелл підійшла до вікна, прочинила віконниці й рвучко підняла жалюзі, впускаючи бліде світло вересневого світанку.

— Пташки! — зауважила вона, з доброзичливим задоволенням дивляючись крізь скло. — Такі милі.

— Що?

— Ну принаймні хоч погода не збирається створювати нам труднощі. Схоже, вона буде гарною. Це вже щось. Бо якщо багато суперечливих особистостей замкнуті в приміщенні, то це зробить ситуацію вдесятеро гіршою, ти ж погоджуєшся зі мною, еге ж? А якби довелося грати в якісь ігри, тоді все могло б знову бути так, як минулого року. Я ніколи не пробачу собі того, що трапилося з бідолашною Гердою. Я сказала потім Генрі, що це було вкрай необачно з мого боку. І хоч, звісно, її *треба* було б запросити, бо дуже неввічливо кликати Джона без неї, але це справді все ускладнює, а найгірше те, що вона така мила — справді, іноді здається дивним, що така мила Герда може бути настільки позбавлена будь-якого розуму, а якщо це те, що називається законом компенсації одних якостей завдяки іншим, то не думаю, що це цілком справедливо.

— Та про що ти говориш, Люсі?

— Про вихідні, любя. Про людей, які прийдуть завтра. Я думала про це всю ніч, і мене це страшенно

турбує. Тож це дійсно велике полегшення обговорити усе з тобою, Мідж. Ти завжди така розсудлива й практична.

— Люсі, — суворо сказала Мідж. — Ти знаєш, котра година?

— Не зовсім, любя. Я ніколи не знаю цього, тобі ж відомо.

— Чверть на сьому.

— Так, любя, — відповіла леді Енкейтелл без жодних ознак каяття.

Мідж суворо подивилася на неї. Якою божевільною, якою абсолютно нестерпною була Люсі! «Просто не знаю, як ми її витримуємо», — подумала Мідж.

Але, навіть не встигнувши остаточно сформулювати цю думку, вона вже знала відповідь. Люсі Енкейтелл усміхалася, і, дивлячись на неї, Мідж відчувала надзвичайну всепроникну чарівність, притаманну Люсі все її життя, якої та не втратила навіть тепер, у шістдесят з гаком років. Через це люди в усьому світі — іноземні можновладці, керівники компаній, урядовці — терпіли незручності, роздратування й відчували подив. Саме дитяча радість і захоплення власними справами обеззброювали та зводили нанівець критику. Люсі варто було лише широко округлити свої великі блакитні очі,

простягнути тендітні ручки й прошепотіти: «Ой, мені так *шкода...*», як образа одразу ж зникала.

— Люба, — озвалася леді Енкейтелл, — мені *так шкода*. — Ти мусила мені сказати!

— Я кажу тобі зараз — але вже запізно! Я вже повністю прокинулася.

— Яка ганьба! Але ти ж *допоможеш* мені, правда?

— Ти про вихідні? А що? Що з ними не так?

Леді Енкейтелл умостилася на край ліжка. «Навіть не схоже на те, як інші сідають на постіль», — подумала Мідж. Вона була такою невагомою, що здавалося, немовби на хвилину туди опустилася фея.

Леді Енкейтелл простягнула тремтячі білі руки в милому, безпорадному жесті.

— З'являться непідходящі люди — ті, яким не варто було б збиратися *разом*. Поодинці вони всі насправді чарівні.

— Хто *саме* приїде?

Міцною засмаглою рукою Мідж відкинула густе чорне волосся з високого чола. У ній не було нічого нематеріального чи казкового.

— Ну, Джон і Герда. Це само собою непогано. Хочу сказати, що Джон чудовий — *надзвичайно* привабливий. А от стосовно бідолашної Герди... то що ж, ми всі маємо бути дуже добрими до неї. Ду-же, дуже добрими.

Керуючись невиразним захисним інстинктом, Мідж сказала:

— Облиш, не така вона вже й погана.

— О люба, вона жалюгідна. Ці *очі*. І вона, здається, ніколи не розуміє жодного слова.

— Не розуміє, — погодилася Мідж. — Не так усе погано, як ти кажеш, але я її не звинувачую. Твій розум, Люсі, працює настільки швидко, що важко встигнути за ним, бо твоя розмова робить найдивовижніші стрибки. Усі сполучні ланки залишаються поза увагою.

— Як у мавпи, — пробурмотіла леді Енкейтелл.

— А хто ще приїде, окрім подружжя Крістоу? Мабуть, Генріетта?

Обличчя леді Енкейтелл проясніло.

— Так, і я відчуваю, що вона буде справжньою підмогою. Вона завжди така. Знаєш, Генріетта дуже добра — добра в усьому, а не тільки на поверхні. Вона дуже допоможе бідолашній Герді. Минулого року Генріетта була просто чудова. Тоді ми грали в лімерики¹, чи в словотворчість, чи в цитати, чи в щось подібне, і ми вже всі закінчили та зачитували їх, коли раптом виявилось, що бідо-

¹ Лімерик — жанр гумористичної поезії. Це жартівливі епіграми на будь-яку тему, для яких характерні комічні або гротескні елементи, каламбури, гра слів тощо. — *Тут і далі прим. перекл.*

лашна Герда навіть не починала. Вона просто не зрозуміла, що це за гра. Це було жахливо, правда ж, Мідж?

— Не знаю, навіщо взагалі хтось приїжджає до Енкейтеллів, — сказала Мідж. — З усіма цими розумовими заняттями, іграми і твоїм особливим стилем розмови, Люсі.

— Так, любя, ми мусимо змагатися — і це, мабуть, завжди ненависно для Герди, і я часто думаю, що якби вона мала хоч трохи розуму, то трималася б подалі — але ж приїхала... і, бідолашна, була такою спантеличеною і... ну, знаєш, приниженою. А Джон видавався таким страшенно нетерплячим. І я просто не могла придумати, як зробити так, щоб усе знову було добре, тож саме тоді відчула таку вдячність до Генрієтти. Вона одразу ж обернулася до Герди й запитала про пуловер, який був на ній, — насправді жахлива річ блякло-салатового кольору, надто депресивна й наче з розпродажу — Герда вмить пожвавішала, здається, сама його сплела, і Генрієтта попросила в неї візерунок, а Герда від цього мала такий щасливий і гордий вигляд. І саме це я маю на увазі, говорячи про Генрієтту. Вона завжди може *робити* такі речі. Це такий хист.

— Вона любить труднощі, — повільно промовила Мідж.

— Так, і знає, що сказати.

— Ах, — заперечила Мідж, — це не просто слова. Уяви собі, Люсі: Генрієтта дійсно сплела цей пуловер.

— О господи, — леді Енкейтелл спохмурніла. — І носила його?

— І носила його. Генрієтта завжди доводить справу до кінця.

— І це було жахливо?

— Ні. На Генрієтті він виглядав дуже мило.

— Ну звісно. У цьому різниця між Генрієттою і Гердою. Усе, що робить Генрієтта, вона робить добре, і все в неї виходить як годиться. Вона тямуща майже в усьому й завжди гне свою лінію. Мушу сказати, Мідж, що якщо хтось і проведе нас спокійно через ці вихідні, так це Генрієтта. Вона буде милою з Гердою, і розважить Генрі, і триматиме Джона в доброму гуморі, і, я впевнена, дуже допоможе з Девідом.

— З Девідом Енкейтеллом?

— Так. Він щойно закінчив Оксфорд чи, може, Кембридж. З хлопцями цього віку так важко, особливо якщо вони такі інтелектуали, як Девід. Хотілося б, щоб вони могли відкласти свій розум до того часу, поки стануть трохи старші. А так, вони завжди такі набурмосені, гризуть нігті і, здається, мають купу